

Олена Мамчич

Народилася в Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Доцент кафедри мов Чернігівського національного педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Літературний редактор, перекладач. Автор 104 наукових і літературних публікацій та п'ятьох поетичних збірок. Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу «РУСЛО» (2007). Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

«МІЙ КАРАВАН ПЛИВЕ В ПУСТЕЛЯХ ВІКУ...»

«Увесь світ – театр, і люди там – актори»... Впізнаймо душі мертвих і живих, рілля ще чисте, ну а потім – сором продавить серце, наче сірий гріх. Ти – сивий майстер, гнів лікує душу, твоє мистецтво ще втамує біль, блаженство звань, медалі – стиглі груші, і оплески долонь – вже звідусіль. Благайте, люди, крику буде вдосталь, віддячить вам за все небес імла останнім днем, коли згортає осінь обійми жовтолистого крила. Простіть своє акторство в світі білім, нема питань, де б відповідь була, і довгим шляхом, терпким і безсилим усім іти без волі і тепла...

Пророку мій, в ряснім намисті із неба в безлічі зірок або ж в шовковім жовтім листі, ведеш мене за кроком крок. І, може, день іще настане, вітри в дорогу поженуть, під сіроокий погляд Мама збагну шалену миті суть... Якщо захочеш, – буде сумно, а посміхнешся, – знову лад, і світ немов стає розумним у нагородах тих порад. Пророку мій, тебе благаю: не залишай своїх дітей, дай руку нам, веди до раю крізь пекло віри та ідей...

Порадь мені, як жити далі у простирадлах сірих днів, де під законами моралі весь білий світ немов зомлів. У чому сенс життя і смерті? Душі немає вороття, шепочуть сні слова відверті крізь вічний пил років буття. Всміхаюсь Долі – йде за кругом, десь у зірках – притулок мій, і обіцяють темні смуги змінити біль на сміх живий. Плеяда друзів остаточно на шиї зашморг затягла, ходімо, Доле, кроком точним під захистом твого крила...

Самотносте моя, життя благаєш, розчавлюєш своїми пелюстками і кляте пекло раєм називаєш, і сонце заплямовуєш гріхами. З душі виймаєш оберемок суму, в безодню кличеш – там вже сиві гості чекають і в обіймах глуму знов перемиють вже зотлілі кості. Дай поєднати вічне з тимчасовим, дай озирнутись у ночах і ранках, не сплутати старе з одвічно новим, пройти життям не тільки по світанках. Твоє обійстя вкрите прілим мохом, у вітах сонця не було й не буде, міліють ріки, та дерева сохнуть, блукають долі по судах без суддів...

Мій караван пливе в пустелях віку, повітря костеніє без вітрил, нарешті дочекався вітер крику, щоб розігнати по рефренах пил. Тезаурус життя тасує карти, і гра хвилин чатує без порад, і зваблюють невмілі дикі жарти своїх прихильників, де кум і брат, і сват. Шкодную за украденим сторіччям, не залишивши пам'яті нюанс, рахує збитки щастя на узбіччі як свій останній блискавичний шанс...

Всі оди зайві, у задусі – задум, ця мить нескорена – на гільйотині зла, і на гілках нескореної влади тебе так просто лірою взяла. Завмерли сосни в облямівках вітру, облога захопила почуття, регалії чужі – вже у повітрі, сієста сходу – в декадансі дня. Ми – варвари під вантажем скрижалей

міраж – за обрієм, і свідки – звідусіль, мінливу хвилю з болем повинчали, безсиле серце – без братерства крил. Від дива нагороди не чекали, а небо – монологом у зірках, родзинки спогадів – у ляпасах печалі, відчує волю яснозорий птах...

Жінки свої втрачають імена... Пияцтво, наркоманія панують... А де ж любов, надія і весна? У глумі блуду їх уже не чують... Призначення жіноче – ніжність – де? Її на крилах принесе лелека, жіноче щастя діточок веде осіннім днем або ж у літню спеку... Хіба жінкам так личить щирий мат, цигарка закордонна в пухлих губках, зухвалих грубощів той вуличний парад?.. Ти ж, пташка, Жінко, чиста, як голубка!.. Чоловікам носити на руках і пестити твою щасливу долю, а ти надію втратила в словах, немов зріднилася з безжальністю і болем... Тож зупинися, не втрачай себе, не дозволяй принижувати гідність – тоді і сонце з неба не впаде і збережуть зірки твою невинність...

Ти мій насправді, може, – тимчасово, батіг природи – в запоруках бід, кипіння волі у намові слова загине зовсім під провини схиб. Та ефемерність заподіє шкоду, ти ж не відкрив Америки тоді, занাপастити чорну гілку глоду вже не спроможні в лісі-глушині. Глибоке озеро із темною водою час прийме під обійми синіх днів, буття долаємо, братаючись, з тобою у верховенстві світу жебраків...

Свого приниження, народе, не відчуєш, допоки розумом збагнеш оці часи, аж сліпить очі – то життя вирує в жебрацьких долях щастя і краси. Знов багатіють на чужих тенетах, і квітнуть пики у вині та злі, на шпальтах волі у брудних газетах чека розплата грішних на землі. Зневіра честі – пекло для лукавих, а як збагнеш, – не буде вороття, гріхів омана ще чекає слави, кидає виклик долям і життям...